Eşti membru? Al cui?

Eşti membru? Al cui?

Un cuvânt către credincioşi despre părtăşia cu credincioşii

Afirmaţii introductive

Câtă vreme este lăsată într-o nesiguranţă întunecată întrebarea solemnă a mântuirii sufletului tău, duhul va avea foarte puţină, sau nicio libertate să se gândească la ceea ce Îl interesează pe Hristos sau la ceea ce înseamnă gloria Lui, în afara chestiunii simple a păcii şi a siguranţei păcătosului. Pe de altă parte, când cineva care mărturiseşte că are cunoştinţă de aceasta mare salvare arată o manifestare şi un interes rece în umblare faţă de aceste probleme, acesta manifesta o foarte slaba lucrare în suflet sau nicio lucrare reală. Pentru a fi sigur că lucrarea duhului într-un suflet este o realitate la fel de mare ca lucrarea lui Hristos pentru acel suflet, şi acesta în oricine locuieşte El (Duhul), activitatea Lui va tinde întotdeauna către gloria lui Hristos. “El mă va glorifica”, a spus Domnul nostru binecuvântat, “pentru că El va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi”. Ioan 16:14. În cazul în care aceasta scriere ajunge în mâinile unui suflet tulburat, ar fi bine de adăugat aici, pentru mângâierea lui, că pacea nu depinde de a fi satisfăcuţi cu lucrarea Duhului în noi, ci de satisfacţia lui Dumnezeu în lucrarea lui Hristos pentru noi. Şi cum aceasta ramâne veşnic la fel, şi terenul păcii noastre rămâne neschimbător. “Hristos, deasemenea, a suferit o data pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu.” 1 Petru 3:18. Această carte este menită pentru cei care au fost aduşi de curând la cunoştinţa salvării, deşi este rugăciunea sinceră a scriitorului ca paginile ei să fie folosite cu har pentru exerciţiul şi binecuvântarea fiecărui cititor care-L iubeşte pe Domnul nostru Isus Hristos cu sinceritate.

Cât aş dori, înainte să continuăm, să îţi umplu inima (dacă nu e deja plină) cu razele calde şi cereşti care stralucesc pornind de la acea mică propoziţie din Ioan 13:1 “iubindu-I pe ai Săi care erau în lume, I-a iubit până la capăt.” “Ai Săi!” Ce gând preţios! Ai Lui nu doar prin drepturile de Creator şi de Răscumpărător, ci ai Săi prin darul Tatălui “Ai Tăi erau, şi Mi i-ai dat” Ioan 17:6. Şi acest gând este atât de preţios inimii Sale, încât în acea remarcabilă respiraţie a sufletului Său către Tatăl (Ioan 17), menţionează acesta de 7 ori. Dragă cititorule, nu este aceasta suficient pentru a-ţi umple inima? Este adevărat că pentru puţină vreme eşti lăsat în această lume rece, întunecată, dar eşti “iubit” de El, şi iubit în totul, până “la sfârşit”. Te rog, nu visa niciodată să Îl rogi să Îşi creasca dragostea pentru tine. N-ar fi putut niciodată să te iubească mai mult, şi niciodată nu te va iubi mai puţin. Binecuvântat fie numele Lui! Dragostea Lui este ca El Însuşi, infinită şi veşnică.

> “Dragoste pe care nicio limbă n-o poate învăţa,
> Dragoste pe care niciun gând nu-l poate ajunge,
> Nicio dragoste ca a Lui.
> Dumnezeu e sursa ei binecuvântată,
> Moartea nu-I poate opri cursul niciodată,
> Nimic nu-I poate opri forţa,
> Este fără egal.”

Acum trebuie să îţi spun că nu eşti singurul iubit de Hristos in această lume săracă şi salvat de sângele Lui preţios. Sunt şi alţi moştenitori, “mulţi fii”, care au ca destin al lor luminos gloria eternă a lui Dumnezeu. Am dorinţa simplă de a-ţi spune câteva cuvinte simple despre drumul tău în legătură cu acestea, pe care “ai Săi”, alţi creştini ţi le-au lăsat în lume. Dar mai întâi trebuie să îţi spun:

Fii în rânduială cu Dumnezeu în intimitate

Aş inista asupra marii importanţe a pietăţii personale şi a devoţiunii faţă de Hristos cu toată inima, dincolo de întrebarea oricărui alt sfânt de pe pământ. Fie ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să îţi clarifice aceasta. Să fii în rânduială cu Dumnezeu în cămăruţa ta este de o importanţă egală cu a fi în rânduială cu Dumnezeu în public, printre prietenii tăi creştini. O simplă ilustraţie: oare un servitor bun nu se va asigura de buna condiţie a paharelor etc. înainte de a le pune pe masa stăpânului Său? Şi oare soldatul nu se va uita cu atenţie ca toate lucrurile lui să fie curăţate şi într-o bună condiţie înainte de a intra în rând cu tovarăşii săi? Fii atent! Nu voi spune nimic împotriva bunei rânduieli, ci mai degrabă îi voi accentua importanţa. Văd totuşi necesitatea de a insista asupra unui lucru prioritar. De ce i-ar păsa unui stăpân de ordinea exactă a aşezării mesei, dacă furculiţele şi cuţitele ar fi mudare, iar servitorul însuşi într-o neorânduială lipsită de graţie? Sau ce căpitan ar fi mulţumit de punctualitatea şi regularitatea oamenilor Săi, dacă armele lor ar fi murdare şi baionetele ruginite? Bineînţeles, un servitor căruia îi pasă de aprobarea stăpânului său n-ar neglija niciunul din aceste lucruri.

Hai să ne oprim un moment şi lasă-mă să îţi pun o întrebare practică: este ceva în inima ta de care eşti deplin conştient că n-ar avea loc acolo niciun moment dacă Domnul şi stăpânul tău binecuvântat ar fi mers până la capăt cu tine? Haideţi să privim această întrebare cu sinceritate şi să fim foarte geloşi dacă ar fi cel puţin o singură rezervă egoistă în inimile noastre faţă de El. Un creştin care preţuieşte o astfel de rezervă spune în mod virtual “Doamne, Îţi pot încredinţa siguranţa mea, dar nu şi fericirea mea.”

O, să ne gândim la El mai mult dragă cititor! “El a vândut tot ce a avut” şi şi-a dat preţiosul sânge tot pentru bucuria de a ne face “ai Săi”. Şi făcând şi suferind toate acestea pentru noi, acum El ne dă totul, şi Îşi ospătează inima făcând aşa. Ce dătător! Ce dragoste! Binecuvântat, de trei ori binecuvântat Mântuitor! Ajută-mă să-L lăudăm şi să-I înălţăm Numele împreună! Cu cât te familiarizezi mai mult cu El, cu atât vei anticipa mai plin de bucurie intimitatea cu El, şi cu atât mai mare strălucire cerească şi fervoare va avea mărturia ta până vei ajunge acolo. Niciun efort cât de mare nu te va duce la această stare; dar ţinându-I companie, şi văzându-L în glorie, unde este El acum, tu “vei fi schimbat în acelaşi chip din slavă în slavă”, şi astfel reflectezi frumuseţea Lui morală aici jos. Practic, cu cât mai mult devenim ca El, cu atât mai tare

vieţile noastre vor vorbi despre El. Oricând observi că apetitul pentru El scade, poţi fi sigur că una sau mai multe din “vulpile mici care strică viile mari” găsesc un loc nederanjat în inima ta. De aceea, caută cu atenţie şi nu le scuza, altfel vei spune la revedere bucuriei şi prosperităţii tale spirituale. Du-te la El imediat şi spune cu o deplină supunere a voinţei tale: “cercetează-mă Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima; încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile, vezi dacă sunt pe o cale rea(afundare, cale a durerii), şi du-mă pe calea veşniciei.” Ps 139:23,24.

Fie ca întotdeauna să fie: “Singura noastră durere – să Îi provocăm durere, bucuria noastră să-L urmăm pe El.” Ce bogăţie este ca cineva care Îl iubeşte pe Domnul să aibă în sufletul lui conştienţa că el aduce plăcere inimii lui Hristos! Atunci cea mai frumoasă ofertă a lumii îţi poate părea firimituri în praf şi cenuşă la picioarele tale.

Paşi conduşi corect, Descoperirea unui drum fals

Este bine ca de la începutul vieţii tale de creştin să fii pe deplin conştient de faptul că este Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce ar trebui să fie –piatra de temelie pentru tot ce este în drumul tău, fie in mod personal sau relativ. Priveşte la Ps 119:104 “Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, de aceea urăsc orice cale a minciunii”. Observă cum vorbeşte Duhul Sfânt prin psalmist. Ori este o cale dreaptă în acord cu Scriptura, ori este o cale a minciunii care trebuie urâtă. În mod normal, omului îi place să tempereze lucrurile pentru a-şi linişti conştiinţa. Dumnezeu a despărţit în creaţie lumina de întuneric, şi încă face aceasta din punct de vedere moral. Omul le-ar amesteca împreună într-un fel de lumină difuză, dar fii atent la aceste compromisuri subtile, şi spune ca David: “urăsc pe oamenii nehotărâţi, dar iubesc legea Ta.” Vs 113

Nu aplica aceasta doar la mântuirea ta şi la starea ta personala, ci şi la ceea ce vreau să ne oprim acum:

Terenul părtăşiei cu alţi creştini, sau, cu alte cuvinte, poziţia bisericii tale

Cred ca unul dintre primele lucruri după care tânjeşte o inimă înnoită este părtăşia cu oamenii lui Dumnzeu. Ea nu se mai simte acasă în lume, şi, in mod normal, caută compania potrivită.

Dar, între toate numele şi diviziunile creştinătăţii în dezordine, un suflet nou născut se poate întreba: “încotro să merg ca să fie bine?”. Răspunsul meu este: “La Dumnezeu, şi la Cuvântul Harului Său:” Fapte 20:32. Oricine ar fi greşit, Dumnezeu şi Cuvântul Său au dreptate! Înrădăcinează aceasta bine în sufletul tău, “şi fugi de om, a cărui suflare este în nările lui.” Cu câţiva ani în urma, doi creştini, total străini unul de celălalt, călătoreau împreună într-un vagon de tren. Dupa puţină conversaţie despre Domnul şi interesele Sale, unul din ei s-a aplecat în faţă şi a spus: “Te pot întreba cărei denominaţiuni aparţii?”. “Este o întrebare obişnuită”, a răspuns celălalt, “dar îmi poţi spune mai întâi ce crezi că trebuie să mă călăuzeascăîn drumul meu ca şi creştin?” El a fost de accord imediat că doar Cuvântul lui Dumnezeu singur îl poate călăuzi în siguranţă. “Atunci, dacă îmi perimţi”, a spus celălalt călător, “îţi voi răspunde la întrebare cu o alta : IN CE DENOMINAŢIUNE MĂ PUNE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU?” După o deliberare tăcută, el a spus: “Ei bine, în niciuna.” “Atunci, nu pot aparţine niciuneia”, a replicat celălalt, “pentru că dacă aş face-o (după cum arăţi tu), ar trebui să fiu cu siguranţă într-o poziţie în care nu m-a pus Cuvîntul lui Dumnezeu.” “Dar”, replică celălalt, “nu ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu să nu părăsim adunarea noastră, şi cu atât mai mult cu cât vedem că ziua se apropie?” Evrei 10.25. “Da, aşa spune. Dar un creştin nu trebuie să aparţină unei denominaţiuni pentru a asculta Cuvântul; pentru că Domnul Isus a spus “Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.”Matei 18:20

Acum, dragă cititor, dacă te uiţi la 2 Ioan 6, vei vedea că el o îndeamnă pe aleasa doamnă şi pe cei care sunt cu ea astfel: “Şi aceasta este dragoste, ca să păzim poruncile Lui. Aceasta este porunca. Ce aţi auzit de la început, să umblaţi în ea.”

Ioan L-a văzut pe Domnul în viaţa Lui minunată,L-a văzut murind pe cruce, şi a fost martorul învierii Lui; L-a văzut ridicându-se la cer, şi a fost prezent când, în ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a pogorât de la un Hristos înălţat ca să boteze credincioşii într-un trup, şi astfel să formeze adunarea. A trait suficient de mult ca să vadă răul intrând în cercul adunării mărturisitoare. Dar care este remediul? Este cumva “sa o iei de la capăt cu o sectă nouă şi mai pură sau cu o constituţie îmbunătăţită?” Ascultă acest răspuns de la Duhul Sfânt: “Aceasta este porunca, după cum aţi auzit de la început, ca să umblaţi în ea.”, astfel că Duhul lui Dumnzeu clarifică faptul că El nu pemite nici o inovaţie a omului ca să invadeze principiile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru călăuzirea oamenilor, oricare ar fi problemele lor, sau oricare ar fi data din istoria lor. Aplică acest principiu astăzi şi trebuie să te găseşti în una din cele două poziţii: ori pe terenul lui Dumnezeu al strângerii uncenicilor de la început, ori pe un teren pe care omul, în înţelepciunea Lui închipuită sau în zelul lui greşit, l-a făcut de la început.

Singurul trup şi mebrii lui

În Fapte 2:42 este spus că ucenicii de la început “stăruiau în învăţătura apostolilor, în părtîşie, şi în frângerea pâinii şi în rugăciune.”După convertirea lui Saul din Tars a fost făcută bisericii o întragă nouă descoperire prin acest fost campion persecutor al sfinţilor: şi anume că fiecare credincios de pe pământ a fost unit cu Hristos prin Duhul Sfânt(vezi Fapte 9:14, 1 Cor 6:17, 1 Cor 12:12-27); că, “după cum trupul este unul, şi are mai multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi…1 Cor 12:12,13. Apoi menţionează pur şi simplu: “Este un singur trup”, dar noi suntem îndemnaţi să încercăm “Să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii”, adică noi trebuie să menţinem în mod practic ceea ce a format Duhul Sfânt în mod spiritual.

Sunt două clase de creştini în lume. Una practic spune:”Omul a format multe trupuri, iar eu, fiind membru al unuia dintre acestea (cel mai bun în opinia mea), doresc să-I servesc interesele în orice mod posibil pot.” Cealaltă spune: “Dumnezeu a format un trup şi m-a făcut un mădular al lui, iar acum doresc, prin Harul Lui, să servesc intereselor Capului trupului, după principiile lăsate în Cuvântul care l-a format.”

Acum, dragă cititor, căreia din cele două clase îi aparţii? Cât de mulţi din preţioşii sfinţi ai lui Dumnezeu sunt reprezentaţi de prima! Nu auzi adesea un creştin vorbind despre “alăturarea” acestui sau acelui trup? Cu siguranţă că acel cineva uită (dacă a ştiut vreodată) că singurul

trup pe care îl recunosşte Dumnezeu în Cuvântul Său este “un singur trup” al căruia Hristos Însuşi Îi este Capul, şi al căruia fiecare credincios adevărat este un mădular viu. Dacă eşti mântuit, atunci (să folosim o expresie obişnuită), eşti deja un “membru lipit”. “Cine Se lipeşte de Domnul este un singur trup cu El” 1 Cor 6:17. Şi în 1 Cor 12:18, folosind imaginea trupului uman, apostolul spune: “Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El.” Ce confuzie tristă atunci să vorbeşti de a te lipi unui alt trup! De ce să nu fi mulţumit cu locul pe care Dumnezeu ţi l-a dat în trupul lui Hristos, şi să cauţi să împlineşti, prin har, responsabilităţile unui astfel de loc?

Cu siguranţă că Duhul Sfânt nu a botezat niciodată credincioşi într-o “sectă” sau denominaţie. Priveşte la 1 Corinteni 1:12,13 şi la capitolul 3:3, şi vei vedea că El întâmpină chiar din prag, ca să spunem aşa, naşterea spiritului sectarist în Corint cu o lovitură de condamnare “pentru că tot lumeşti sunteţi. Când unul zice:”Eu sunt al lui Pavel”, şi altul zice “Eu sunt al lui Apolo”, nu sunteţi voi lumeşti?”Poţi întreba: “Dacă e greşit să fii de partea sau să ai o poziţie sectară, este vreo modalitate definită lăsată în Cuvântul lui Dumnezeu de a exprima adevărul unui singur trup?” Pentru a răspunde la aceasta trebuie să privim la ce spune Scriptura despre

Masa Domnului

Dacă te duci la 1 Corinteni 10:16, vei găsi că exact cum cele 12 pâini de pe masa pâinilor exprimau ceea ce era Israel, adică cele 12 seminţii(Levitic 24:5,6), aşa si pâinea de la Cina Domnului este simbolul care exprimă adevărul a ceea ce este biserica pe pământ: un trup. “Noi, fiind mulţi, suntem o pâine şi un trup;căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâine”(vs 17). Astfel, luând parte din aceeaşi pâine, creştinul învăţat în mod divin, demonstrează uniunea lui cu toţi credincioşii adevăraţi de pe faţa întregului pământ, oricare ar fi ignoranţa, slăbiciunea sau diviziunile lor care-L dezonorează pe Hristos. Dar în timp ce face asta, el poate avea părtăşie doar cu cei care caută să umble în ascultare de cuvânt, şi de separare de răul manifestat. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu n-ar căuta cu siguranţă să menţină o unitate exterioară pe seama sfinţeniei interioare. (citeşte 1 Cor 5:6,7,8,13)

Aş mai adăuga aici că, în timp ce capitolul 10 al acestei epistole vorbeşte de Masa Domnului, capitolul 11 vorbeşte despre

Cina Domnului

Aici afecţiunile noastre divine sunt chemate spre amintirea Singurului vrednic şi binecuvântat, şi făcând aceasta împreună, “arătăm moartea Lui până va veni El”. Atunci nu vom mai avea nevoie de astfel de simboluri, ci Îl vom vedea faţă în faţă. Nu este trist să ne gândim la neglijarea cu sânge rece a acestui privilegiu binecuvântat de către mulţi din aceia pentru a căror răscumpărare L-a costat sângele Lui preţios? Gandeşte-te: oare nu înseamnă ceva pentru inima Lui ca aceia pe care îi iubeşte atât de mult să arate atâta lipsă de apreciere pentru ceea ce putem numi dorinţa Lui de despărţire exprimată, aşa cum a fost în noaptea trădării Lui, şi reexprimată din locul înălţării Lui în glorie? “Pentru că oridecâteori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El.”(1 Cor 11:26). Găsim, în Fapte 20:7 că ucenicii, ca un răspuns plin de iubire la această dorinţă a Domnului şi stăpânului lor, s-au strâns împreună în prima zi a săptămânii ca să frângă pâinea.” Totuşi, în zilele noastre, unii consideră prima duminică din lună suficient de frecvent, alţii o data la 3 luni, iar alţii lasă să treacă chiar un timp mai lung fără să împlinească această dorinţă specială inimii Lui.

Care din noi nu recunoaşte liber că a fost o ingratitudine deplorabilă din partea paharnicului lui faraon când, după ce Iosif i-a transformat tristeţea în bucurie, se menţionează:” totuşi, paharnicul nu şi-a amintit de Iofif, ci l-a uitat.” Gen 40:23.Şi aceasta după rugămintea înduioşătoare a lui Iosif, în care a spus: “când va fi bine de tine, gândeşte-te la mine.”

Părtăşia în Biserca Angliei este mult mai largă decât spune Scriptura, deoarece fiecare parohist botezat şi confirmat, care are o viaţă morală, este admis la Cina Domnului, chiar dacă este convertit sau nu, în timp ce, pe de altă parte, cea practicată în toate trupurile sectelor, este mult prea îngustă, pentru că în ele sunt recunoscuţi ca “membrii” doar cei care ţin vederile acestei secte sau denominţiuni. Dar dacă Scriptura este călăuza ta, trebuie să fii pe un teren suficient de larg ca să includă pe fiecare membru al trupului lui Hristos, a căror umblare şi căi sunt în concordanţă cu sfinţenia şi adevărul, şi suficient de îngustă ca să excludă tot ceea c ear exclude disciplina spirituală.

Totuşi, Iosif a slujit cu bucurie fostului prizonier timp de trei zile, iar aceasta nu l-a costat mai mult decat enunţarea a câteva propoziţii scurte. Pentru noi în schimb, Fiul fără pată al lui Dumnezeu ne-a adus binecuvântări eterne şi bucurii fără sfârşit, cu un astfel de cost cum doar El, care a putut îndura adâncile amărăciuni şi vaiete ale Calvarului le poate estima pe drept. Ce se poate spune despre El (pentru care într-adevăr e bine) care, fără un singur merit sau cel mai mic cost, primeşte aceste binecuvântări infinite şi cumpărate cu sânge din mâna Lui şi cuvintele vieţii veşnice de pe buzele Lui, şi totuşi Îl poate auzi:” faceţi aceasta în amintirea Mea.”, fără cel mai mic răspuns aparent al inimii? Cum trebuie să gândească îngerii (1 cor 11:10) care privesc la o astfel de ingratitudine nedreaptă? Să ne întrebăm pe noi înşine ce trebuie să gândească Cel binecuvântat despre aceasta?

Nu cu mult timp în urmă ni s-a spus că într-un sat, câţiva creştini au fost ţinuţi de la frângerea pâinii mai mult de un an, doar pentru că un anumit predicator nu ajunsese la ei ca să le-o “administreze”. Aceasta a fost o foarte mare greşeală, pentru că nici măcar nu este amintit un astfe l de lucru în Scriptură, precum că vreun om(nici măcar un apostol), a fost pus deoparte pentru un astfel de lucru. “Ucenicii se strângeau împreună ca să frângă pâinea”. Se poate spune foarte bine acum, după Cuvântul lui Dumnezeu, că toţi adevăraţii credincioşi sunt preoţi (Fapte 1:6; 1 petru 2:5,9), şi au astfel privilegiul de a intra în Sfânta Sfintelor cu îndrăzneală, aducând laudele lor Tatălui şi Fiului cu inimi bucuroase şi pline de închinare.

Cât de trist a dat la o parte intervenţia umană simplitatea ordinii divine, jefuindu-L pe Domnul de Gloria Lui, pe ai Lui de binecuvântarea lor, şi târând cele mai înalte privilegii cereşti ale creştinismului la nivelul pământesc al iudaismului. Fie ca Domnul să-i scape pe ai Săi dintr-o astfel de stare a lucrurilor atât de împotrivitoare minţii Lui!

Întorcându-ne la subiectul nostru, haideţi să nu uităm niciodată că Cina Domnului trebuie primită în duhul judecării de sine (1 Cor 11:28-31). Judecându-ne pe noi înşine, şi nelăsând nimic din noi care este nevrednic de El, venim înpreună cu inimi mulţumitoare şi nedistrase, să ne gândim la toată vrednicia care este în El, Cel care a mers în moarte pentru noi. Ce privilegiu care absoarbe sufletul ar fi mereu dacă starea

noastră practică ar fi de neîmpiedicare a Duhului Sfânt să ne conducă într-o bucurie deplină a acestei sărbători cereşti! Fie ca frecvenţa ei să nu ne jefuiască niciodată de prospeţimea ei!

Dar mai este o altă trăsătură a:

Prezenţei Duhului Sfânt pe pământ

pe care e important să o lămurim. Domnul Isus a promis că Mângâietorul , chiar Duhul Adevărului, când va veni El, nu va fi doar în ei (individual), ci şi cu ei (în trup),Ioan 14:16,17. Şi, fără a intra în problemă acum, e evident din astfel de versete ca 1 Cor 14 că la începutul istoriei Bisericii, prezenţa Lui a fost deţinută şi călăuzirea şi operarea Lui a fost căutată, atât în întâlnirile publice, cât şi individual. Iată deci cum aranjamentele omeneşti au lăsat deoparte Cuvântul lui Dumnezeu în această problemă, jefuindu-i pe ai Lui, şi împiedicând Duhul Lui! Şi acest rău a devenit atât de răspândit în creştinism, încât, priveşte unde vrei de la Sfântul Petru în Roma până la cea mai mica biserică, şi-l poţi vedea. Când credincioşii sunt adunaţi împreună pentru închinare sau zidire, înloc ca ei să depindă doar de Domnul şi de călăuzirea Duhului Sfânt, nu mai poate fi ţinută nici măcar o întâlnire de rugăciune decât rar fără programarea cuiva care să o conducă. Acesta sau acela,indiferent dacă e condus de Duhul sau nu, este chemat să “se angajeze în rugăciune”, în timp ce “liderul cu rugăciunea” trebuie să o “deschidă” şi să o “inchidă”, oricare ar fi starea sufletului său. Ce este aceasta dacă nu omul care uzurpă locul Duhului Sfânt, roada tristă a necredinţei în prezenţa Sa personală? Unii credincioşi merg atât de departe încât să se roage ca El să fie trimis, sau ca El să vină, şi aceasta necrezând simplul Cuvânt al Domnului “vă va da un Mangâietor care să rămână cu voi pentru totdeauna” Ioan 14:16. Ar trebui, totuşi, să ţinem minte că este o mare diferenţă între o sală de întâlnire de evanghelizare pentru necredincioşi (când slujitorul individual, după măsura sa de dar, este singur responsabil să transmit mesajul Stăpânului Său), şi o adunare de oameni răscumpăraţi ai lui Dumnezeu, strânşi pentru zidire.

Poziţia ta testată

Acum, având aceste lucruri simple înaintea noastră, să presupunem că Petru, Iacov şi Ioan, cu încă câţiva din primii ucenici, ar trăi până în zilele noastre, să spunem într-unul din oraşele noastre englezeşti, şi că s-ar întâlni în simplitatea ordinii divine, ca la început, ex: strânşi împreună în Numele lui Isus (Mat 18:20, Ioan 20:19), amintindu-şi de El la frângerea pâinii în prima zi a săptămânii, şi aşteptându-l întoarcerea (fapte 20:7, 1 Cor 11:23-26), menţinând disciplina scripturală(1 Cor 5:9-13, 1 Tim 5:20, 2 Tes 3:6,14,1 Tes 5:14, Gal 6:1), străduindu-se să menţină practicarea adevărului că “este un singur trup”(ef 4:3,4), şi recunoscând prezenţa şi autoritatea Domnului Isus Hristos în mijloc pentru a fi călăuziţi de Duhul Sfânt,pe care îi va şi călăuzi, în închinare sau lucrare, ignorând deci toate regulile omeneşti şi orice vestgiu a ceea ce este autoritatea uzurpată a omului. Acum fă o pauză şi întreabă-te cărei denominţiuni aparţin ei. Cu siguranţă nu trebuie mult discernământ spiritual pentru a răspunde hotarât negativ, şi vei spune: “Bineînţeles, niciuneia!”

Să aducem acum întrebarea mai aproape de noi. Dacă ai locui în acel oraş, nu ţi-ar plăcea să ai părtăşie cu apostolii? Sunt sigur că ţi-ar plăcea! Pentru a face aceasta, trebuie ca mai întâi să părăseşti orice fel de teren sectar făcut de om încă de la începutul creştinismului pe pământ, şi să accepţi “doctrina apostolilor” împreună cu consecinţele ei. Apoi, intrând pe terenul părtăşiei lor, vei avea privilegiul de a exprima aceasta frângând pâinea cu ei. “Paharul binecuvântat pe care îl binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu trupul lui Hristos?” (1 Cor 10:16). Poţi să spui că apostolii nu mai locuiesc acum pe pământ. Da, dar mulţumim lui Dumnezeu, doctrina lor este “cuvântul viu care va trăi în veci” şi aceasta mă aşează astăzi pe acelaşi teren al părtăşiei pe care au fost ei atunci, dacă mă supun ca să fiu călăuzit şi guvernat de el.

Răspunsuri la obiecţii

Acest material poate încăpea pe mâinile unui creştin mai vechi care spune: “Văd că terenul pe care am fost nu e bazat pe Scriptură; dar eu nu pot îndrepta nimic.” Probabil că nu, dar responsabilitatea ta este să te pui în regulă. “Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor stăpânului Său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereţii, şi urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea împreună cu cei ce caută pe Domnul dintr-o inimă curată.” 2 Tim 2:19-22 Lui Ieremia din vechime, care a stat cu îndrăzneală pentru Dumnezeu în mijlocul unui popor păcătos şi rebel, i s-a spus: “Dacă vei despărţi ce este de preţ de ceea ce este fără preţ, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la Tine, nu tu să te întorci la ei. “Ieremia 15:19

Altul poate zice: “Nu ar trebui să stau în locul şi printre oamenii unde sufletul meu a fost convertit?” Cred că vei vedea imediat că un astfel de principiu nu s-ar putea aplica fiecărui creştin. Unii sunt convertiţi în întunericul gros al romano-catolicismului. Ai vrea să stea acolo? Saul din Tars, pe drum, între cei care-L urau pe Hristos?

Unul e mântuit pe câmpul de luptă; şi chiar în această seară am auzit de un tânăr adus la Hristos în timp ce era agitat peste măsură şi adus la disperare în Golful Biscaya. În toate aceste cazuri Dumnezeu este suveran (“vântul bate încotro vrea”); El poate mântui un suflet oriunde şi prin orice mijloace. Dar din momentul convertirii el nu-şi mai aparţine, nici nu mai are dreptul să-şi aleagă cărarea sau să facă propria voie. De aici înainte el trebuie să consulte dorinţele Altuia – pe ale preţiosului său Domn şi Stăpân, şi să caute Harul şi puterea Lui atotsuficiente pentru a împlini acele dorinţe.

Un bărbat se poate înrola ca soldat într-un magazin obişnuit, o piaţă publică sau oriunde îi ordonă sergentul de recrutare să se alăture, dar după cum ştii, din acea zi el nu mai este stăpânul său: trebuie să se pregătească să împlinească dorinţele Majestăţii Sale. Ce ai crede despre un recrut care ar insista să stea acolo unde a fost înscris, sau chiar cu personalul de la recutare? Poate că i s-ar potrivi, dar acum trebuie să se supună unei autorităţi mai înalte.

Poate un altul spune: “aproape toţi prietenii mei creştini sunt într-o astfel de sectă; şi apoi nu e bine să mergi acolo unde poţi să ai cel mai mare beneficiu?” Ei bine, nu am nicio îndoială că aşa trebuie să fi raţionat Ionatan când, în zilele lui David, a ales mai degrabă să se gândească la binele lui cu rudele sale la curtea lui Saul, decât să-l urmeze pe cel care-l iubea aşa de mult pe un drum al suferinţei, singurătăţii şi respingerii. Dar dacă bietul, jelitul Ionatan ar fi urmărit interesele lui David mai degrabă decât pe ale lui, dacă s-ar fi alipit de el cu devotement, urât şi vânat cum era David, probabil că n-ar fi căzut, aşa cum a făcut-o, pe muntele Ghilboa.

Ah dragă credincios, să depinzi de aceasta, pentru că nici părerea prietenilor tăi, nici propria ta judecată referitor la ce e mai bine pentru tine nu te pot călăuzi în aceste probleme! Singur adevărul lui Dumnezeu te poate direcţiona pe cărarea onorării lui Hristos, şi doar Dumnezeul Adevărului te poate susţine pe ea!

Scriptura care te face înţelept spre mântuire, te face destoinic pentru orice lucrare bună, cu toate instrucţiunile necesare pentru cărarea ta (2 Tim 3:15-17). Şi de vreme ce e aşa, trebuie să fii la fel de sigur de una ca şi de dealaltă. Cu siguranţă, când Dumnezeu Şi-a spus punctul de vedere, nu poate fi nicio umbra de nesiguranţă a credinţei; dar cât de trist că atât de mulţi chiar dintre ai Săi, vorbesc în mod volubil de lucruri “ esenţiale” şi “ neesenţiale” în cele ale lui Dumnezeu, ceea ce de obicei înseamnă că este esenţială orice preocupare privind siguranţa şi binecuvântarea lor proprie, iar restul, indiferent cât este de strâns legat de gloria binecuvântatului Fiu al lui Dumnezeu, rămâne să fie tratat cu indiferenţă, comparat cu ceva nonesential. O, ce egoism nefericit manifestă aceasta! Ce stare diferită de lucruri l-a caracterizat pe apostolul drag! Cea mai sinceră dorinţă a inimii lui era ca “Hristos să fie proslăvit în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea”, motto-ul lui era “pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig”. (Filipeni 1:20-21)

Mai este însă o altă obiecţie ridicată uneori împotriva părăsirii unui teren uman pentru unul divin de asociere şi părtăşie: căderile şi inconsistenţele celor care declară că ocupă acest teren. Cu multă durere, dar sincer, recunosc că aceia care, prin Har, au văzut cu claritate locul acesta ca fiind al lui Dumnezeu, şi au căutat să îl ocupe, au eşuat în mod dureros şi ruşinos, în timp ce alţii care fără îndoială au ocupat locul prin declaraţie, n-au văzut niciodată ce fac, nici n-au avut nicio adâncime a execrciţiului dumnezeiesc legat de aceasta, şi atunci când credincioşia lor faţă de principiile care i-au separat prin declaraţiile lor au fost puse la încercare, fie au negat în practică chiar acele principii, fie le-au uitat cu totul.

Aceasta totuşi nu demonstrează mai mult poziţia greşită decât demonstrează eşecul miniştrilor Majestăţii sale în Camera Comunelor faptul că nu este adevăratul Parlament, sau decât eşecul lui Uzia în templu, sau, chiar mai rău, decât poate acela al regelui Ahaz să demonstreze că nu era centrul de adunare a lui Dumnezeu pentru miile lui Israel (2 Cronici 26:16-20, 2 Regi 16:10-17). Pe de altă parte, cea mai desăvârşită moralitate a celor adunaţi lângă Ieroboam la Dan sau la Betel, cel mai ardent zel, renunţarea de sine cea mai neasemuită, împreună cu cea mai mare popularitate şi cu vocea majorităţii (10 seminţii împotriva a 2), n-au putut să facă acele altare centrele adevărate, sau să justifice ridicarea lor de către Ieroboam.

Concluzii finale

Dumnezeu nu a pretins niciodată dreptul de a stabili un centru de închinare pentru poporul Său şi de a aşeza ordinul de preoţie, de slujire şi de închinare; şi cu siguranţă aceasta nu e mai puţin adevărat despre Biserică decât despre Israel. Dar să ne amintim că El n-a privit simpla corectitudine a ordinii exterioare ca suficientă pentru a-L satisfice (vezi Isaia 1:11-17). În istoria viitoare a poporului străvechi va fi, în acord cu profeţia, o mare re-adunare la centrul lui Dumnezeu – Ierusalim. Dar prin ce cernere vor trebui ei sa treacă pentru ca starea lor să fie potrivită cu sfinţenia lui Iehova! Şi vor fi cernuţi de ceea ce este fals între ei!

Ce gând solemn pentru noi, de vreme ce o stare asemănătoare de lucruri pentru istoria bisercii a fost menţionată dinainte de către apostolul Pavel în Fapte 20:30: “ se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să treacă pe ucenici de partea lor.” Dar, cum am obsevat deja, apostolul îi aduce imediat în locul de odihnă al credinţei Alesului Său din toate timpurile, Dumnezeu şi Cuvântul Harului Său. Orice cernere ar veni, binecuvântat să fie Numele Lui, vom găsi întotdeauna în El şi în Cuvântul Lui tot ce avem nevoie până când Domnul Însuşi va veni din cer, şi, cu “strigătul Lui”, într-o clipită de ochi, va aduce “strângerea noastră laolaltă cu El” de care vorbeşte în 2 Tes 2:1.

“Atunci toate durerile vor trece
Şi sfinţii vor vedea o zi glorioasă.”
Nicio diviziune între ei, nicio pată pe ei! Până atunci, “oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat. 1 Ioan 3:3
“Să fim gata şi să veghem,
Să vedem ca cei care-L aşteaptă pe Domnul.” Amin!

Plin de seriozitate te implor, dragă cititor, în vederea acelei zile când ochii Lui sigur îi vor întâlni pe ai tăi în glorie, să verifici poziţia bisericii tale precum şi terenul păcii şi siguranţei tale prin întrebarea pusă de Domnul unora în zilele Lui pe pământ: “Este din cer sau de la oameni?” Luca 20:4. Poartă ştamplia de neconfundat a autorităţii divine şi scripturistice? Sau este aprobat mai mult de mâna oportunităţii umane sau mai mult de opinia religioasă? Nu te odihni deloc până când îţi poţi spune fără îndoială: “Prin har sunt într-o poziţie unde Domnul meu milostiv mă vrea, pentru că sunt acolo unde m-a pus Cuvântul lui Dumnezeu.” Apoi caută să împodobeşti cu hotărâre de inimă şi cu fervoare a duhului o umblare sfântă, separată şi devotată. Şi când va veni El nu vei fi doar gata să “mergi la nuntă” prin credinţa în El, ci să şi primeşti de la El aprobatul “bine” pentru credincioşia faţă de El.

Poţi avea, vei avea dificulăţi, dar dacă eşti pe drumul care Îi place Lui, te poţi bizui pe simpatia şi ajutorul Lui cu toată încrederea; şi chiar dacă va exista neînţelegere din partea foştilor tăi prieteni creştini şi amărăciune în paharul tău, totuşi simţământul zâmbetului Său va fi mai mult decât o recompensă pentru tine. “Voi cinsti pe cine Mă cinsteşte, dar cei ce Mă dispreţuiesc vor fi dispreţuiţi.” 1 Sam 2:30 “Dacă Îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti.” Ioan 12:26.

Fie ca o asemenea “cinste” să fie a ta, dragă cititor, de acum şi până “va veni El”!

clickbible.org